

9. DAN CAMINA

Samo ne ustavi se

Četrtek, 31. avgusta 2017

Tik zatem, ko se je zdanilo, smo pred Azofro [asófro], prvo vasjo na poti, srečali malce oskrunjen prometni znak, ki pa se mi je vtisnil globoko v spomin današnjega dne in ki sem si ga v mislih ponavljal, ko sem se vzpenjal po neskončno dolgem klancu, do gležnjev pogreznjen v rjavordeče blato. Na znak stop je nekdo dopisal besedi »Don't« [dont] in »walking« [uoking] in tako ob pot dodal še eno od tisočih spodbudnih sporočil, napisanih na smerokaze in ograje, pod mostove in katere koli stene že; sporočila, ob katerih sem se doslej samo nasmehnil in zamahnil z roko, tako navadno naredim ob tako imenovanih pozitivkah, danes pa sem jih potreboval kot žejni vode, da sem na poti sploh zdržal, da se nisem raje usedel ob pot in rekel, da imam vsega dovolj.

»Don't stop walking.« [dont stop uoking] Ne ustavi se.

Deževje je sicer ponoči prenehalo, a dež je zamenjal ledeno mrzel veter. Srebrnosivi oblaki in hladna sapa v obraz, težke noge z dolgih etap prejšnjih dni in za povrhu še omenjeno debelo blato so pot naredili težjo, kot bi bila sicer. Tam nekje, sredi klanca, na katerem se mi je čevelj lepil ob blato, sem se začel spraševati, kakšen smisel ima sploh vse to neumno trpljenje. Zakaj ne sedim raje kje na plaži, s pivom in dobro knjigo v roki, kaj sploh počnem tukaj, zakaj sem si za počitnice letos izbral to prostovoljno

mučenje ... Ne vem, kaj točno sta se med potjo spraševali moji dve sopotnici, a ker sta večino časa molčali, si predstavljam, da so jima po glavi rojile podobne misli. In morda še komu, ki je z nami v tišini delil isto pot.

Res, danes sem do našega prenočišča v Santo Domingo de la Calzadi [santo domingo de la kalsadi] prišel bolj ali manj samo zaradi svoje trme, zaradi svojih dveh prijateljic – in zaradi onega napisa. Hodi, samo hodi in ne ustavi se, četudi nima nobenega smisla. Samo hodi, ker je to za smisel največ, kar sploh lahko naredi človek: vztrajati v svoji odločitvi, zaupati si, da je prava. Kolikokrat bi bilo lažje iti narazen, se raziti z mojima sopotnicama, koliko stvari mi gre na živce pri njiju, še to, kako dihata kdaj, kako si umivata zobe, pa se počasi učim, da je potrpeti vse to – in s samim seboj, kar je kdaj še bolj zahtevno, kakor potrpeti z njima –, pravzaprav camino, ne le to moje korakanje; da se v vsem tem naporu nekaj dogaja z menoj, čeprav tega ne vidim. Pa saj se tudi ne vidi, kako ti rasejo lasje, dlake in nohti, in se to vendar dogaja. Dokaz za to je prav blizu, v vsaki mlaki ga vidim, še bolj jasno pa v ogledalu, ki mi kaže že lepo zaraščeno bradico. Rastem, zagotovo rastem.

Zato ima pot svoj smisel, tudi če ni na njej nobenega smisla. Ko hodim, mislim, da počasi dojemam prav to, kar je rekel Zaplotnik, pa dolgo nisem razumel: da je cilj resnično pot sama. In ne Santiago.

Marija, vztrajnosti mi je treba, da bi dokončal pot; vere, da imajo moji koraki, moje odločitve, tudi moje trpljenje smisel. Ko hodim v temni noči in ne vidim zvezd, stopi z menoj na pot in mi s svojo blago prisotnostjo prižgi luč. Amen.